

Дирекция на
Градъ
Развоп. не се

Излизане понеделникъ, сръда и петъкъ

отъ Прѣдставителитѣ на Добродѣя.

По море
Въ западно средиземно море биха да потопени от
нашият подводници 4 елоратски кораби и 2 герман-
ски около 29000 брутени тона. В тях корабите герман-
бяха италиански, а черенгата немски, а и японски

* Ibid p. 1541 — 1544.

Хр. Г. Попов.

Ние и Ромъния.

Следът за започването мирни преговори между нас, отагае все по настоячиви. Макаръ и не официално, тѣ сѣ вѣроятни, а най-малкото, Ромъния, сѣ излизането на Русия отъ сѣгашката война, сѣ положението почта на война намира сѣ болшевикитѣ, а вѣроятно ще сѣ и Украина, е въ безсходно положение отъ съгласеността, които и безъ това да поддържатъ малкитѣ си съюзници само сѣ о. . . , като въ най-критическитѣ моменти ги оставятъ на собствената имъ омиба, възбуждена отъ всѣхъ сѣ неприятели, ней не оставя нищо друго сѣ насъ освѣтъ — мъръ или позорна капитулация.

Ако, ромънитѣ могатъ да употребятъ още жалкитѣ остатѣци отъ армията си, за осмисляването на нови политически цѣли въ Бесарабия, то това се дължи, изключително на добрата воля на благородни имъ врагъ, винаги казавалъ къмъ побѣденитѣ, какъто е стѣзъ, а въ частностъ, ние сѣрѣшо тѣхъ. Сѣгашъ не бѣше такъва положението на Ромъния сѣрѣшо насъ въ балканската война, когато ние лѣхме потоци кръвъ за нашето обединение и отстояване свещенитѣ си права прѣдъ измамнитѣ ни съюзници. И, може би, друга щѣше да бѣде съдбата на Ромъния, ако ние дѣйсвуваме нѣмто тѣхъ тогава. Ние, българитѣ, обаче, сме бѣли въ боя, а великодушни къмъ побѣдени. Но да оставимъ това на страна. Днесъ положението е такова, че стѣга съюзницитѣ да повсѣмне, можемъ да туримъ край на Ромъния, и на нейнитѣ нови аспирации, и да я поставимъ въ положение, по-лошо отъ това на Сърбин. Ние, обаче, не завѣждаме и не обичаме да прѣвѣмъ на чуждитѣ идеали.

Въ всѣхъ случаи сѣществующето положение между насъ и Ромъния не може да трае вѣчно. Сами по трѣззи ромънски гласове отъ Букурѣщъ се обаждатъ вече и нѣматъ ашикитѣ управници, ще бѣдатъ ли все тѣхъ вѣрогави въ желанието си да унищожатъ ромънската държава и напѣл, или ще прѣодолеѣ, най-послѣ, и у тѣхъ благоразумието — да трѣгнатъ по правни пѣтъ, единствена, която още може да избави Ромъния — пѣта на мира.

Да се воюва съ нови врагове — бивши съюзници, безъ да се помирѣ съ старитѣ — това е най-малкото безумие което вѣкъ, що годѣ сѣ разсѣдѣе човѣкъ, би разбралъ. А да се противостои до крайностъ, до пѣлпи унищожение, хранѣйки се съ илюзии надежди е сѣщото.

И тѣхъ ромънитѣ трѣбва да се опрѣдѣлятъ о вѣрме: или да започнатъ прѣговори за миръ, или война до пѣлпи унищожение.

Вѣрваме, че благоразумието ще надѣтѣе у тѣхъ. А като се има прѣдъ видъ отсѣжливостта и великодушното у Сѣюза, който ясно е опрѣдѣлялъ вече принципитѣ и цѣлитѣ, за които воюва и липсата на отсѣжливостъ у насъ, лесно и скоро мислимъ, че се постигне разбирателството между Ромъния и Сѣюза. Стига ромънскитѣ водители да сѣ благоразумни и да пожелатъ да се пѣрѣиде една неправда сѣрѣшо България, извършена, мимо желанието на цѣлия ромънски народъ въ 1878 г., именно, да повѣрѣятъ, безъ много уговорки българската, по-право, моралъ, история и всички права, които сѣществуватъ, Добруджа и пѣта за разбирателство между насъ и нея ще бѣде уравнѣнѣ.

По икономическитѣ и стопанскитѣ въпроси лесно ще се разберемъ. Компромиситѣ и отъ дѣйтѣ страни сѣ възможни и наложителни. Не сме нѣе тѣя, които ще прѣчнитъ. Но помисляме: при изричното условие, повѣрѣянето на България, безъ вѣнѣжъ уговорки отпѣта ѣ, мимо всѣко право и моралъ Добруджа, за чието освобождение тя даде толкова скѣпи жертви и пролѣ потоци кръвъ.

Сама Ромъния гледѣше на Добруджа като на чужда област, натрапена и насилъ, която не ще задържа за дълго. Това се вижда отъ рѣшитѣ дѣржани въ ромънскитѣ камара и сенатъ при анексирването на Добруджа къмъ Ромъния. Четиредесетъ годишното сатрапско управление на Добруджа отъ ромънитѣ, изтезанията и грабежитѣ, на които бѣ подхвърляно населението ѣ, а напослѣдѣкъ отвлѣчането на 30 тѣхъ хиляди нещастница, доказатѣ най-категорично, че добруджанското население е било чуждо за ромънитѣ, и какъвъ моралъ би бѣлъ той, който би допусналъ връщането на ромънското владичество въ многострадална Добруджа? Какъ бѣ гледали ромънитѣ на гражданитѣ си, изтезания и третирани отъ тѣхъ, като най-опасни врагове? Не би ли ги било срамъ прѣдъ тѣхъ? Какви граждани ще бѣдатъ тѣ нещастници на Ромъния? Не! Прѣстѣплението и сѣгашното сѣ, бѣ било сѣрѣшо хилзѣнитѣ измѣрѣли въ Молдова нещастници — добруджанци и безбройнитѣ жертви на българския народъ, ако нѣкой би помислялъ дори, за възможно, възвръщането на ромънското владичество въ Добруджа. Цѣлитѣ български народъ не ще позволи това, сѣ рѣше на крайни жертви и продължение на войната. Ние сме убѣдени че нашитѣ лоялни съюзници, за които честѣта и правото отсѣтъ по горѣ отъ всѣкакви договори, които ни разбраха, опознаха и оцѣниха ще поддържатъ искрено и непоколебимо оправдатѣнитѣ ни съюзнически исцѣпания.

И щомъ Ромъния ги приеме, ние ще се разберемъ, и забравимъ настѣжното, че си подадемъ ръка, като добри сѣсѣди, за да си помагаме, като въ доброто кинало вѣрме, за задружно лѣкуване ранитѣ, нанесени на дѣржавния ни организъмъ, отъ продължителната война.

НАШАТА АНЖЕТА

Кървавата баня въ Каларашъ.

На 5 того се завърна, сѣ първата група отвлѣчени въ Молдова български добруджанци, и жителѣ отъ с. Айдемиръ, Силистренска околия, Руса Велика, около 50 годишнѣ. Той е единъ отъ малкитѣ живи свидетѣли на страшната трагедия, която се разигра въ гр. Каларашъ. Неговитѣ показания не се пуждаатъ отъ никакви коментарѣ; толкова тѣ сами по себе сѣ убѣдителни и покъртителни. Тука ние ще ги прѣдложимъ, макаръ и въ сѣкратена форма.

На 18 августъ ст. ст. 1916 година ромънскитѣ полицейски власти взеха отъ нашето село на априлѣ 92 души; за да носимъ сѣ колѣта си жито въ Каларашъ. Слѣдъ като минахме Дунава и разтоварихме каруцитѣ си, напѣраха на да носимъ камѣне за пострѣлването си край бѣрга шосе. Такъ работихме 4 дни, а подиръ това носихме два дни патрони отъ Каларашъ въ Силистра. На втори денъ ни отпѣха каруцитѣ сѣ конѣтѣ и ни откарѣха въ вѣрбалѣта при Дунава. Тамъ бѣха докарани селани отъ другитѣ силистренски села. На зарѣката отвлѣчиха една група и ги откарѣха на гарата, за да разтоварватъ муницип, дѣто ги дѣржѣли на работа цѣлъ денъ сѣ бой и безъ храна. Слѣдъ това отвлѣчиха около 60 души и ги откарѣха за да получатъ обратно каруцитѣ сѣ конѣтѣ си. Откарѣха ги въ казармитѣ, дѣто върху насъ се захвърляха здрави и ранени войници, и почнаха да ги биятъ. Запѣрчихме, кой какъ свърна, 60 каруци и въ редица се отправихме за казармитѣ на 5 казарменски полѣт, които сѣ на край на града Каларашъ. Прѣдъ казармитѣ бѣха построени въ ипалиръ ромънски войници, въорѣжени сѣ пѣли, колѣта и топки. Минавайки сѣ каруцитѣ си покрай тѣхъ, тѣ почнаха да удѣятъ по насъ, кой кѣдѣто и както свърне. Въ казарменни дворѣ наредихме каруцитѣ, слѣдъ което ги отвлѣчиха и строиха въ 2 редици. Прѣвѣраха покрай редицитѣ ни група ранени войници, прѣвѣждани отъ единъ поручикъ. Послѣдния сѣбличаше връхнитѣ ни дрѣхи, отнемѣше отъ когото желѣхме каруцитѣ, носитѣ и капѣцитѣ и ги даваше на раненитѣ. Слѣдъ това ни напѣраха да легнемъ на земята по корѣмъ. Поручика издаде заповѣдъ, който отъ насъ мрѣдѣ, да го застрѣлятъ. Това бѣше къмъ привечеръ. Почнаха да ги биятъ сѣ приклада и който се бутнѣше, джандаритѣ го изваляха отъ редицата и го застрѣляваха на нѣколко крачки. Никой не се рѣшаваше да подигне глава, защото знаеше участѣта, която го чака. Азъ нѣмъ пошъ слушахъ само гърмежи и викоѣе „оле“ на убититѣ. Ние бѣхме около 200 души, защото още вечерѣта бѣха докарани и други отъ ония, които оставихме въ вѣрбалѣта. Надъ насъ войницитѣ и джандаритѣ маршируваха и бѣгаха, като подгизватѣло ни на подбѣнаха на Черно-воденския мостъ. Нѣмъ пошъ застрѣляна отъ насъ не по-малко отъ 50 души. Това бѣше на 26 сѣрѣцу 27 августъ старъ ст. Чакъ на разсѣване сѣрѣха да ги биятъ и ги напѣраха да седнемъ на земята въ сѣнитѣ си редици. Прѣзъ допѣ отвлѣчиха една група за товарене торѣи брашно на гарата. И тѣхъ пакъ бой. Останалитѣ живи отъ прѣдсѣвѣщата нощъ вечерѣта ги арестуваха въ казарменото помѣщение. На 28 ги напѣраха да прѣвѣсѣме слама и прѣзъ нощѣта спѣхмѣ въ каруцитѣ. На 29 сутринѣта пакъ ги арестуваха въ казармата и ги подложиха наново на сѣшитѣ мѣчения: заповѣдаха да легнемъ по корѣмъ на пода и ги запѣрчиха, че, който мрѣдѣ, ще бѣде застрѣлянъ. Дѣтѣ млади момѣта се помрѣдаха и ги застрѣлиха върѣдъ самото помѣщение на нѣколко крачки отъ насъ. Набѣдаваха ни до обѣдъ и като видѣха, че всѣки се напе да не се побутне, почнаха да ги сѣмѣжатъ сѣ китрици. Запѣтаха, кой желѣе да отиде по нужда и който отпѣлаше, не се връщаше вече. Устѣихме, че и тамъ ни очакѣ куршунѣ, още повече че ги откарѣха само поединично. Никой вече не се обаждаше за отиване по нужда. Тогава запѣтаха, кои желѣятъ да отидатъ да си донесѣтѣ слама за постѣла. И тѣхъ който отидѣше, не се връщаше вече. Така прѣвѣраха до мрѣкване. Прѣзъ нощѣта валячиха вратата на помѣщението и поспрѣха да ги биятъ.

На 30 сутринѣта ги строиха въ коридора и ги напѣраха да се сѣбѣчѣмъ по долни дрѣхи. Напѣраха всѣки да извади отпѣдѣ си колѣето пари има, които прѣбраха и ги записаха на една кнѣга; лицето на което втори пѣтъ не видѣхме. У когото се отѣмниха, напѣрѣвиха“ прѣтѣрѣваха. Слѣдъ това ги напѣраха пакъ да се обѣчѣмъ.

Въ казармата ги дѣржѣха дѣтѣ седмици, прѣзъ което вѣрме ги напѣраха да изчистѣмъ сѣ рѣцѣ букаѣ отъ дѣмѣщата и да изгѣрѣме всичката трѣва изъ дворѣтѣ. Не ни дадоха даже мотѣки или лопѣти. Така сѣ рѣцѣ изпѣлячихме трѣвата.

Единъ пѣдѣленъ денъ ни дадоха по единъ хлѣбъ и ги откарѣха на гарата, отъ дѣто въ конски загони ги откарѣха за четири дни въ Молдова. Изъ пѣта не ни дадоха друга храна. На гара Чулицѣ въ единъ отъ нашитѣ вагони влѣзе единъ джандаринъ, грабна пукѣтата на единъ отъ конвоирующитѣ ни войници и почта да бие, когото свърне сѣ приклада, като викаше: „Ако мене бѣха товарили да ги закарѣтъ, никой отъ васъ живъ не пѣтъ да прѣидѣтъ“. Слѣдъ това ги закарѣха въ пѣлническитѣ лагари, дѣто ги чакаха нови страдания.

Само по едно чудо азъ и живитѣ ми другари се спасихме въ Каларашъ. Тамъ нѣмъ прѣвѣрахме такива

момѣти, които по страхотнитѣ си напомнятъ мѣчениѣта въ Ада. Днесъ макаръ и да сѣмъ стѣпнѣлъ на българска земя, мисля че всѣко е сѣмъ и че изтезанията не сѣ се още свършили. Най-ще отидѣмъ по домоѣтѣ си на ново родени, за да кажемъ на своитѣ сѣселѣни тамъ, че нѣма по-мѣло отъ Отечеството. Слѣдъ тѣя страдания, у насъ още по здраво се затѣрѣха обичѣта къмъ България, които не ги забравѣмъ.

(Слѣдѣ)

Ени-кѣйци въ Варна.

(Официална телеграма).

Варна. На 14.11 пристѣгнаха въ града ени-кѣйскитѣ жѣри и монѣи. На гарата се бѣ стѣпнѣлъ, буквално, цѣлия градъ. Никѣга Варна не е устроивала тѣхъ импозантно и задумѣно посрѣщане. Всѣки, сѣ голямо нетѣрпѣние и нескривѣна радостъ, чакѣтъ пристѣгането на скѣпнитѣ гости. Трѣнитѣ пристѣгна музикѣта засѣри „О Добруджански край“, пригласѣна отъ учѣнческитѣ хорѣ на града. Пристѣгнѣнитѣ хорѣсти подѣ диригентството на г-нъ Попѣвъ, старѣжатъ сѣ „Ние сме нѣмѣ Добруджанци“. Всѣко това разчувства до сълзи и безъ тѣхъ развѣлнува нѣя народъ. Гоститѣ сѣлизѣтъ, посрѣщѣни сѣ монѣо ура! което се носѣше далѣкъ изъ града. Тогава старѣятъ труженикъ Бр. Мирски бѣше учитѣлъ въ Тула привѣтства гоститѣ сѣ кратка и дълбока прощѣствѣна рѣчь. Той напомни, че тѣ идѣтъ отъ оня български край, кѣдѣто прѣди 1240 год., за първи пѣтъ се основа българско царство; че за чужди сѣбѣти и интереси тѣ бѣдоха отвлѣчени отъ живото тѣло на България, по че въпрѣки всѣчки терѣри въ разстояние на 40 години, тѣ запазиха своя бѣдѣнъ духъ, и днесъ пакъ сме наедно.

Въ стройни редѣве гоститѣ потѣглаха за града пѣеки народни пѣсни, коѣдо ипалиръ отъ посрѣщѣчи. Улицитѣ бѣха буквално задрѣстѣни отъ народъ. Шѣстѣнитѣ сѣрѣ прѣдъ общинѣта кѣдѣто кнѣта на града Георги Нѣвъ, силно развѣлнуваѣтъ, привѣтствава отъ балкона на общинското управление гоститѣ сѣ „добри дошли“ въ столицѣта на Добруджа.

„Щастливъ се считаѣмъ“ каза той „че отъ сѣгашѣто това мѣсто, отъ което въ 1913 год. подѣли сѣсѣдъ прокламира присѣдинѣването на Варна къмъ Влашко, можемъ да се поздравимъ днесъ сѣ обѣдѣ, нѣпѣно на цѣла Добруджа сѣ България“. На тѣя негова рѣчь отговори гостѣнитѣ ени-кѣйци Михаилъ Георгиевъ, че тѣ сѣ сѣдѣбѣри, дошли да вѣнѣчатъ за вѣчни връжѣна Добруджа сѣ България. Вурѣи алампѣции и ура! при всѣка рѣчь процѣпѣваха въздуха. Слѣдъ това Кръстѣ Мирски говори при какѣки обстоятелства прѣди 40 год. Добруджа бѣде изтрѣянѣта отъ България и за извѣрѣненѣта тогава голяма неправда. Прѣзъ всѣкѣто вѣрме гоститѣ сѣ прѣдѣметъ на най-голямо вѣнимание и интересъ. Но карѣнѣци, винаги добри патриѣти и жѣдри, надѣмѣнаха себе си сѣ посѣщѣнѣето на вечеринѣта, които се даде въ сѣбота на 16.11. Всѣчки мѣста на театѣрѣ водѣната бѣха разграбѣни, макаръ и на високи цѣни. Вечерѣта по липса на мѣста, многобройна публѣка, огорѣна, се върна.

Програмѣта бѣ отлѣчно изпѣлѣна. За нескѣдѣнѣния чужденѣцъ изѣлини бѣха се указѣли тоѣове сѣчѣнения и „всѣвъзможни плѣбѣсѣпѣти“ за доказѣване, че дѣйствитѣлно Добруджа е чисто български край, само ако би могѣлъ да посѣти тѣзи добруджански вечерѣ. Старинни български пѣсни, въ които е отразѣна дълбоката сѣкрѣбъ отъ епохѣта на потѣтѣнитѣ годишнѣто робство, чисто български народни обичѣи, хора и тѣнци и всѣко това естѣствѣно, просто, крѣсѣно е програмѣта. Публикѣта крайно вѣжѣтѣна и трѣгнѣта, че вѣжда на сѣенѣта своя собствѣнъ народѣнъ битѣ, сѣ дълбоко прѣжѣжѣване посрѣщѣше и изпѣраше сѣ бурни рѣжѣопѣсѣкѣния ени-кѣйци. Всѣки се чувствѣваха родни и близки и частъ отъ едѣво цѣло-българско цѣлѣе. За засѣдѣтелѣствѣване своя вѣзторѣи и благодарностъ отъ хубѣзѣто изпѣлѣние, иѣстинѣя добруджански комитѣтъ поднѣсе букѣтъ отъ живи цѣлѣи на диригѣнта на хора Попѣвъ, който го подари, сѣ молба да се продаѣе сѣ надѣване, за въ полза на фондѣ „Добруджа“. Тогава стѣла едѣно не вѣждѣно до сѣга въ Варѣа надѣпрѣвѣрѣвано, да се надѣва, заѣто това бѣ „Добруджански букѣтъ“ „Вукѣтъ за Добруджа“.

Отъ всѣчки сѣсловѣи и общѣствѣни положѣния, гражданѣи и гражѣдѣи, бѣрѣаха да поднѣсѣтъ своята лепѣта. Така се достигѣна сумѣта 6,520 лѣва отъ едѣки букѣтъ. Въ поѣдѣбѣнитѣ зарѣнъ гоститѣ запѣнѣваѣтъ за Добрѣтъ.

Съ разбито сърце и голяма тъга съобщаваме на роднини и приятели, че неуредимият ни баща, братъ, дѣдо и прѣдѣдо, дългогодишенъ кметъ

КЕРЧО МАРТЕВЪ

на 73 години отъ с. Касанкьой, Кюджалишка околия, се е починалъ на 14 юни 1917 год. въ с. Делени, селскъ Васлуй (Молдова).

Почивай спокойно, скъпий татко далечъ отъ родното си огнище! Тя не можъ да се порадва въ дарената ни свобода, която горещо желяше.

Макаръ толкова старъ и боленъ, озабренъ ромънци не понасяха, а те грабнаха отъ насъ безъ облямо и сръдства.

Вотъ да те просте!

Опочалени: синове: Марю, Деню и Иванъ, снахи: Стануша, Минка и Мина; дъщеря: Дана, Ирина и Маришка, сизове: Марю, Лозанъ, Георги; сестри: Добра и Лица, зетъ: Драгун Станевъ; внуци: Иванъ, Керю, Деню, Дана, Ройка, Рада, Кина, Матю, Стопанъ, Еяю, Керю, Марианъ, Марю, Юрданка, Лозанъ, Велико, Стогна, Георги, Керчо, Марийка, правнучи: Стануша, Ройка, Керю и Керчо.

Изъ чуждия и нашия печатъ

Заобикълени отъ неприятели.

Ромънския вѣстникъ „Lumina“ отъ Вукурежъ пише, подъ горното заглавие, слѣдното за особеното положение, въ което се намира днесъ Ромъния:

„Отъ изпаденията на г. Н. Йорга излиза, че Ромъния, прѣдставявана отъ случайнитъ си днешни управници въ Яшъ, се намира въ положение на война съ Русия. Още отъ времето на Николай II. послѣдната третираше Молдова, като завоевана земя, опрѣдѣлена да бъде анексирана отъ нея. Съгласно това, положението на руската армия и властитѣ бѣ такова, че нашитѣ антиантисти ни държаха затворени прѣзъ всичкото време на неутралитета и една по късно ни окъриха държавнитѣ враги.

„Но, ако Ромъния се намира въ положение на война съ Русия, това не значи, че управницитѣ въ Яшъ бѣха въ война съ тѣхъ подъ симпатични мотивъ, че не можемо иначе да бѣде. Силитѣ на Ромъния не бѣха достатъчни за цѣлята, а моралната сила на прави телството ѝ не бѣ такова, която да поправи грѣшката си и да иска отново естествената поддръжка на ония сили, съ които сѣка желаното съглашение, сключено отъ най-прѣдвидливитѣ наши държавници“.

„Огроможналето на паризка, поради успѣха на революцията въ Русия, даде външенъ видъ на лешитѣ управници да погнѣватъ, че това събитие е въ полза на Ромъния. За послѣдната можемо да се допусне това, но за управницитѣ ѝ не. Тѣ се падѣха, че резолюционна Русия ще продължи войната съ по-голяма сила и по той начинъ ще се осигурятъ гарантиранитѣ отъ паризма военни цѣли на Ромъния. Но това не стане, защото ведно съ цари се провали и империята му, и армията му и цѣлия му административенъ апаратъ. Велика Русия, призвана да сѣже централнитѣ сили, бѣ изключена отъ войната. Поради това побѣдена Русия, споредъ твърденията на г. Йорга, имала пакѣрене да помисли даже за велика Ромъния, но да анексира сж лата молдовска земя. И питайте се сега слѣдъ тѣхъ изпадения на г. Йорга, ако наша частъ бѣ взета отъ Русия, ако ние можахме и трѣбваше да съдѣйствуваме съ крабрестѣта си, какъ да си обяснимъ това ни унижение...“

„Най-послѣ, слѣдъ 16 мѣсечна война въ която загубихме съ стотици хиляди живота и неизброими цѣности, се видѣ ясно издѣ трѣбваше да бѣдемъ отначалото. Тамъ задъ Прута, въ Кишиневъ въ война съ Русия, но не съ царска, а съ революционна!

Ако наблюдаваме това леко и повърхностно, възгледѣваме:

„Завъртъ а добръ Вратяну! Имено, какъ сполучливо а завъртъ! Завъртъа го околнитѣ му, по той начинъ не завъртъ. Закара го задъ Прута не една стабилна и обмислена политика, но неволата за моментъ. Не най-послѣ кой обстоятелства наложиха това прѣвръщане задъ Прута? Едно малко обмисляне и прѣгледѣване картата ще ви покаже, че Ромъния днесъ е напълно заобиколена отъ неприятели: на сѣверъ и западъ отъ Австро-Унгария, на югъ Българин, на изтокъ Русия, а нашитѣ „гарантирани“ сѣзюници сж отдалечени отъ насъ съ десетки хиляди километри, които минаватъ прѣзъ неприятелски територии, прѣзъ които не могатъ да ни дойдатъ на помощъ, когото и да желатъ, ако ще даме и съ авиоплани.

„Е ли това едно положение, което може да се каже, че е добро или е положение, какъто не може по-сериозно да се допусне?“

„Естествено, всѣки се замисля, че отъ днешния курсъ на политиката, въ който на-вараха г. г. Братяну и Таке Йонеску, трѣбва да намѣримъ изходенъ пътъ и че послѣднитѣ ни трѣбва да се отправя къмъ бившитѣ си сѣзюници, които напуснахме. Само по той начинъ е възможно да изпудваме отъ голѣмата бъркотия, въ

която сме изпаднали. Невъзможно е, ония отъ Яшъ да не схващатъ, че съ всичкото си помрачено сжзрѣние убѣждаватъ обществото съ голи фрази, че отиватъ да спасяватъ руския народъ отъ анархията, като че ли малката Ромъния не ѝ е необходимо да гледа нещастното и неволата си, но да се явява въ качеството на европейски рицаръ, който въ 1916 год. се отправя да спасява „свободата“ на Европа, а въ 1918 год. да спасява руския народъ.

Всичко това сж правдивъ думи. Но ония отъ Яшъ нѣматъ потребната морална сила да спасяватъ Ромъния. Тѣ нѣматъ сили да жертватъ стотици хиляди хора за тѣхното спасение, но нѣматъ сила да пожертватъ себе си за спасението на Ромъния.

Ето защо първото условие за това спасение е, щото всѣки стоговорникъ за рѣшенето на 27 августъ 1916 год. да изчезнатъ. Слѣдъ това се направи опитъ да се отправя единъ апелъ къмъ вчерашнитѣ ни естествени сѣзюници, които единствено могатъ да ни избавятъ отъ това ни изпитание, до което ни докара една глупава и прѣстѣпна полетѣка.

Другъ изходъ нѣма. Великата француска революция прижара близо тридесетъ години, до като се консултира режима и закрѣпи каква да е властъ. На руската революция сигурно сж необходими много повече години, защото Русия прѣтѣжава една много-голяма територия и се състои отъ едно население безспорно много по-голямо, произхождащо не отъ една, а отъ различни народности, поставено въ движение.

Нито най-големия фантазѣрь, нито нито най-големия русофилъ отъ всѣчки русофили, не може да помисли повече да се обляга на Русия. Очевидно е, че, ако още повече се упорства съ една политика, етокова унижена, е дѣйствителенъ абсурдъ.

Тогата?

Изадъ къмъ посочения отъ нашитѣ държавни мъже пътъ, посоченъ и отъ нещастieto на отечеството, наиздъ къмъ старитѣ наши сѣзюници!

И по бърже, за да не бѣде послѣ късно!“

По въпроса за мира

Науенъ, (Официално съобщение). На 10 февруари, Троцки заяви, че за Русия положението на война не сжздува вече и че е дадена заповѣдъ за пълна демобилизация на руската армия. Сжзвѣрвено, обаче, Троцки отказа да поднесе единъ доготоръ за миръ. Сжко така той отказа да присѣтѣ-вука на прѣдложението му пълно засѣдане, въ което централнитѣ сили щѣха да дадатъ свои отговоръ на това негово заявление. Чрезъ едностраничното руско извъвление, положението на война между болшевикска Русия и централния сѣзюзъ сѣзбѣхъ не е отстранено. Напротивъ, съ това свое заявление, Троцки е направилъ възстановяването на мира между дѣйтѣ страни невъзможно. А примирнето отъ 15 декември 1917 година е имало за цѣль постигането на мира, както, впрочемъ, това гласише въ началото на сключениятъ тогата договоръ. Съ отказването си, прочее, да под-пише мира, болшевикска Русия се отказала и отъ продължението на примирнето. Като установява това, императорското германско правителство счита, че отъ 10 февруари започва да тече седемдневния срокъ, уговоренъ въ договора за примирнето, слѣдъ който срокъ положението на война между дѣйтѣ страни се възобновява. Той прочее, срокъ изтича на 18 февруари, 12 часа по обѣдъ, — време, слѣдъ което Германия получава право на свободно дѣйствие въ всѣко отношение.

До Правителството на германската Империя, Троцки, е отправилъ слѣдната телеграма отъ Петроградъ:

„Днесъ, 17 февруарий, ние получихме отъ генералъ Самондовъ въ Врестъ-Литовскъ една депеша, съ която послѣдния ни уведомява, че генералъ Хофманъ му е заявилъ на 16 февруарий, какво отъ 18 февруарий, 12 часа по обѣдъ, между Германия и Русия се възобновява положението на война. Правителството на руската република прѣдполага, че получената отъ него телеграма не изхожда отъ лицата, които сж я подписали и че тя има провокационенъ характеръ. Ако Германия денесъ примирнето сѣ насъ, то за това тя бѣ трѣбвало да ни прѣдупрѣди 7 дѣна по-рано, съгласно сключеното ни условие по той случай, а не 2 дѣна, само, прѣди. Молимъ разяснение по това недоразумѣние.

Науенъ. Мирнитѣ прѣговори съ Ромъния, споредъ „Берлинеръ Цайтунгъ“, ще почнатъ, вѣроятно, на 22 февруарий. Въ такъвъ случай държавния секретаръ Фонъ Кюлканъ ще отиде въ Фокшани.

Рангата въ Берлинъ, който ще трѣбва да утвърди сключения съ Украйна договоръ, ще започне своитѣ засѣдания отъ 19 февруарий.

Изъ Русия.

Заповѣдта за демобилизация.

Сл. тел. Съ една радиотелеграма, адресирана до всѣчки началници на армия на различнитѣ фронтове, рускиятъ главнокомандующи Криленко съобщава за прѣкратаването на военнитѣ дѣйствия между Русия и сѣзюзъ на централнитѣ сили. Като излага причинитѣ за отказа на руската делегация да подпише миренъ договоръ, Криленко казва, че прѣдставителитѣ на руската република „не могатъ да подписватъ такъвъ договоръ, който носи въ себе си потисничество и страдание на милиони работници и селяни“ И по нататъкъ той продължава: „Ние не можемъ, не искаме и не ще водимъ една война съ паметъ подобни работници и селяни германци и австрийци. Ние нѣма да подписваме миръ съ землевладѣлицитѣ и капиталиститѣ.“

— Нашата делегация, казва Криленко, при пълно сѣзвѣние на отговорността прѣдъ руския народъ и прѣдъ потиснатитѣ селяни и работници отъ другитѣ държави, на 10 февруари декларира слѣдното:

„Въ името на народнитѣ пълномощници на руската федеративна република съобщаваме на вѣмра-штитѣ се въ войнѣ съ насъ, както и на неутралнитѣ сили, че ние отказваме да подписваме договора за анексията. Русия обявява, че възникото положение между Германия Австро-Унгария, България и Турция е прѣкратено. — Съ настоящето се дѣватъ на всѣчки армии заповѣди за пълно демобилизиране на всѣчки фронтове.“

Въ свързка съ горното нареждане да се съобщи веднага на войскитѣ, че отъ тоя моментъ войната съ Германия, Австро-Унгария, България и Турция е прѣкратена. Не бива да се извършватъ никакви военни дѣйствия. Съ настоящето, сжко така, се извѣстява началото на общата демобилизация на цѣлъя фронтъ. На фронтонитѣ и армейски пѣшеке запозѣдѣватъ да взематъ мѣрки за изтегляне на войскитѣ отъ първитѣ линии и да ги концентриратъ въ резервнитѣ линии, за да може по тоя начинъ, съобразно съ демобилизационния планъ да бѣдатъ направени въ изтрѣпността на Русия. За охрана на границата за сега да се изпратятъ отдѣлни войници отъ най-младитѣ въбори. Моля другитѣ войници да запазятъ най-чисто спокойствие и дочакатъ реда на тѣхния въборъ и частъ. Моля още да се направи всичко възможно, за да се изпратятъ въ депѣта артилерийскитѣ и други материали, за които сж платени милиарди отъ дѣбоа на народа. Имайте прѣдвидъ, че само при пълнобѣрно изпълнение на демобилизацията, всѣчки ще могатъ да бѣдатъ изпратени въ отечеството, безъ да бѣде нарушено движението по желѣзницитѣ и безъ да се прѣвжне прѣвоза на храни за останалитѣ части. На 14 февруари ще бѣдатъ уполномощени въборитѣ отъ 1908 и 1909 год. Врѣмето за уволнението на останалитѣ въбори ще бѣде съобщено допълнително.

Заповѣдавъ на всѣчки избрани военни органи-зации и цѣлия началнически персоналъ, да вземе всѣчки мѣрки, за да се изпълни демобилизационния планъ.

Главнокомандующи: Криленко.

Сл. тел. Споредъ съобщения на рускиятъ вѣстникъ вжтрѣшното положение на Русия е най-плачевно. Анархията е обзела всѣчки градове и области. Въ Петроградъ и Москва избухнали отново революции. Духовенството, което има силно влияние върху широкитѣ руски маси и което се държе на страни отъ борбитѣ, открито е влѣзло въ борба съ болшевикитѣ. На редъ съ военнитѣ дѣйствия на гражданската война въ страната а настѣпилъ гладъ. Въ южнитѣ градове, дѣто продоволствието е много затруднено, гладитѣ започналъ да взема своитѣ жертви. Всѣчки фабрики сж прѣстѣпани на работата; работницитѣ измѣхватъ машинаритѣ и разпродаватъ по улицитѣ. Ванкитѣ сж разграбени отъ работницитѣ; църквитѣ сж разграбени; ученицата вътворени или ученицитѣ сж дѣватъ отъ време на време по позана на болшевикитѣ агитатори, дѣто имъ атакуватъ рѣчи върху болшевикитѣ разбирания въ уредба и имъ възхваляватъ да не слушатъ ронителитѣ си, учени-литѣ и поповетъ сж принудени да просѣтъ, за да не извършатъ прѣкрѣната. По улицитѣ сж дѣватъ вътрѣшнѣ вжоржени тѣла, които грабятъ, колѣт и убиватъ. Всѣки ще годѣ прилично обличенъ гражданинъ бѣга спиракъ и дрехитѣ му свѣхватъ отъ гърба. Чуждѣн-чеството е напустѣло канцеларитѣ и послѣдитѣ сж запустѣли; нѣкой не минава дѣвѣци. Нѣкой сж б сжгу-ренъ за живота си.

Стожолмъ. Шведскитѣ вѣстникъ сж давали съ-описане за ужаснитѣ насилия на чуждѣн-чеството въ Финландия.

Християния. Положението въ Финландия, особено въ Хелзинфоресъ, се описва отъ вѣстникъ въ най-черни краски.

В. „Извѣстия“ съобщава: че болшевикъ, по-късно генералъ Амаксневъ, се е насочилъ къмъ тѣхитѣ болшевикитѣ, а и къмъ възстановяването на царя.

Открыто е едно офицерско сжзвѣщение, което е имало за цѣль да пѣхнъ Лескинъ, като уговорѣва за заломнякъ. Въ помѣщенieto на сѣзюницитѣ били вжмѣрени бомби и пѣхнѣ гранати.

Науен. Упълномощения финландски рицар фон Остриг е изпратил до Райхс-канцлера следната телеграма:

„Според съобщенията на пратеника от Дорпаде, г. фон Рот, положението на Ливландия е отчаяно. Масови арести на рицарското съсловие, от двата пола, са започнали. Арестуваните се изпращат масово в кърпостният затвор. Кроншадт е седалище на анархистите. Хранителният припаси в този град са свършени. Крамбита на пари са също изчерпани. Живота на населението е в голяма опасност. Външното правителство иска да употреби арестуваните като заложници срещу Германия. Не арестуваните са в пръвостепенно на една кърпала народна баня. Издобен опасност застрашава и латвийците и естонеците. Само защита е невъзможна. Само немедленото окупиране на страната може да отстрани опасността. Всяко забавяне на помощта може да има грозни за страната последици. Всички жени, мъже и деца, които гледат от голямо доверие на германската империя и които са готови всичко да се жертват за нея, отправят своя апел за помощ към Германия. Иначе 7 годишната културна работа, а тъй също и страната се подхвърлят на пътна анархия, идваща от към изток и раздрусваща цяла Европа“.

Членът на върховната морска колегия Разкольников в Петроград, е получил следната заповед от централния комитет на Черно-морската флота в Севастопол:

„От днешния ден старата флота, основана на военната задължителна повинност, се обявява за разпушена. Създава се нова работническо-селянско-червено социалистическа флота, на доброволни начала. Във всяка флота ще се приемат всички желаещи да служат и всички припоръки от демократически организации и политически партии. Оклада на техните заплати ще бъде от 300 до 360 рубли в месец, а за командующите лица — от 450 до 1117 рубли“.

ИЗЪ ЧУЖБИНА

(В. З. А. и радиотелеграфа).

Позивът на Украинската Рада до украинския народ

До Германското правителство и германския народ украинската делегация в Брест-Литовск е отправила следното съобщение:

„Радостта от 9 февруарий не донесе мир на нашата страна. Единствено неприятел на нашата свобода е нахлул в родината ни, за да подчини насилствено още един път, както преди 254 години, украинския народ. Руските болшевики, които преди един месец, изгониха учредителното събрание в Петроград, сега са почнали, както сами твърдят, съвременна война против украинските социалисти. От север нахлуват в нашата страна четири чети от червената гвардия, към които се присъединяват избягали от фронта войници и току-що освободени арестанти, които, под началството на бивши полковници, нахлуват в градовете на родината ни, лишават от живот нашите политически водители и налагат на населението контрибуции. От унищожения и горещ град, те продължават по-нататък своя път, жадни за нова плячка. Това варварско нахлуване на нашите събди в страната ни, има за цел да унищожи на нашата самостоятелност и възстановяването на старото узурпаторско правителство. Ние дължим да заявим високо, че болшевиките лъжат, като казват, че украинската Рада — парламента на Украинската народна република, който се състои от украински социалисти и който е създаде толкова широки социални и демократични реформи, е Рада на буржуазни представители. Петроградските комисари, които са думи само за измисляване доброто на народите в Украйна, Полша, Курландия и пр., си служеха в Брест-Литовск с един особено прикрити маниери, само и само да изтоглят останките от руската армия на фронта и да я хвърлят тайно срещу Украйна, за да ограбят нейните жигни запаси и да я подчинят под своя хомог. Сега, когато след 4 години, стъпната, която ни е отдала от западните събди, падна вече, ние издигаме гласа си, за да разгласим на нашия народ, че плодотът на нашата млада революция са в опасност и че току-що получената ни свобода, е заплашена. Кървави сбивания стават ежедневно в Волинния и други пунктове на Украйна. Ние трябва да съберем нови сили, с които да се противопоставим на идващите от север плячковици“.

Италия, виновница за продължение на войната.

Възбуждането на италианската камара, от 14 тог, туринския депутат Венине прочел текста на тайния англо-италиански договор, при който пасивността на правителството. Венине, заявява, че, според този договор, авеиско-империалистичните аспирации се явяват единствена цел на правителството в тази война, и че следва договорът, като не се съгласява с въпроса за самоопределянето на народите, се явява, като причина за продължение на войната.

Ръчът на Вилсона е крачка към общия мир.

Според известия от Виена, граф Чернийс счита последната ръч на Вилсона за крачка напред към общия мир. На тази ръч, граф Чернийс щял да отговори при първа възможност.

Новия ромънски кабинет е за мир с съюза.

Букурещ. Виенското кореспондентско бюро съобщава, че, според достоверни съобщения от Липс, генерал Авереску не е съставил още окончателно кабинета. Принципатът, върху който генерал Авереску иска да почне новия кабинет, е: мир с централните сили.

Английски представител в Киев.

Според едно Вавелско съобщение от Киев, Англия е назначила за свой представител пред киевското правителство г. Сър Дзаптрокменъ.

Французките социалисти и Клемансо.

Французките социалисти поискали от Клемансо да узнае решението на Версайския конгрес относно Клемансо, обаче, отказал да удовлетвори то на тяхно искане. По този случай, французкото правителство постави въпроса за доверие на кабинета.

Терора в Гърция.

Атина. По бунта в Ламия, военният съд осъди на смърт и дегредация трима поручици и двама войници, и на една година затвор, съвместно с чина-един подпоручик.

Хроника

Личи. Бъ свързка с започването мирните преговори с Румъния, на 14 тог е пристигнал в Букурещ председателя на Централния добруджански народен съвет г. Дръ Мв. Огнянов.

Приготвления по мирната конференция. Мирната конференция между делегатите на съюзните държави в Румъния ще заседава в Фокиани. На 14 тог от Липс е бил изпратен на демаркационата линия срещу гр. Фокиани специален министерски вагон, който с днешния ден бил свързан от ромънските пионери с специални телефонни и телеграфни жици с Молдовската столица. Германските военни власти са свързали вагона с телефонно-телеграфна линия на право с Букурещ. На 14 въ Букурещ са пристигнали представителите от ромънската страна, които са конферирани с съюзните представители по подготвителните работи на конференцията. Въ Букурещ общото убеждение на меродничите е, че мирните преговори с Румъния ще продължат кратко време.

Ним нашите читатели. Редакцията моли читателите си от Добруджа да й доведат в кратце за всяко събитие от национално-бултурен характер и за всяка мисленна народна проява за хронизиране в вестника. По този само начин всяко събитие из живота на българините в Добруджа ще намери своето заслужено оповестяване, с което каузата ни само ще спечели.

Вечеринка. На 24 т. м. тукашния театър ще даде литературно-музикална вечеринка от учениците на основното училище. Покрай другите номера ще бъде изпълнена и оперетката „Вълкът и аретата“, под уредбата на учителя г-н Чолаков, който полага голяма грижа и усърдие за доброто й изпълнение.

Вабдачани. Вабдачани ще имат възможност да пръкарат приятно една вечер.

За знание. Въ идните броеве ще почнем да печатаме материали „из нашата анкета“, които конкретни говорят за безчовечното третиране на отвлъчените въ Молдова българи. Подробностите са крайно пожъртителни и дават една отчаяна картина за роизсъни двандарски режими който, по своята суровост и политическо, е станал вече една историческа вѣхтост, която напони връмната на сръдне-вѣковната инквизиция.

Народо-спомогателен фонд „Добруджа“

Добришка околия.

с. Видже

Минчо Развз, Вачо Недѣлковъ и Никола Поляхровъ по 20 лв., Дончо Петковъ, Олави Симеоновъ, Абибъ С. Абдула, Хусейнъ х. Ахмедовъ и Харунъ х. Хусейновъ по 10 лв., Симеонъ Ивановъ, Халимъ Оливъ, Станой Георгиевъ, Юмеръ Ходжа Халимовъ, Ангелъ Димитровъ, Хасанъ Аюбовъ и Георги Димитровъ по 5 лв., Гочо Желевъ 4 лв.

с. Вазурдъ.

Димитър Друмевъ 60 лв., Василъ Желѣзовъ и Михаилъ Желѣзовъ по 40 лв., Жачо Енчевъ 30 лв., Стоянъ Желевъ, Тодоръ Стояновъ и Илия Желевъ по 20 лв., Минчо Митевъ, Георги Воневъ, Стоянъ Пеневъ, Дончо Стойковъ, Костадинъ Вълчевъ, Димитър Митевъ по 10 лв., Гавраилъ Йонковъ, Желю Гочевъ, Никола Костовъ, Невчо Димитровъ, Енчо Желевъ и Станю Желевъ по 5 лв., Георги Великовъ 3 лв.

с. Фидѣлий

Костадинъ Русевъ 10 лв., Атанасъ Гинковъ, Юрданъ Костадиновъ, Мустафа Исмаиловъ, Рашидъ Алиевъ и Хазеръ Чичекиевъ по 5 лв., Стоянъ Костовъ, Димчо Желевъ по 2 лв.

с. Кара-суларъ

Колю Христовъ и Иванъ Христовъ по 10 лв., Димитър Ивановъ, Желю Байчевъ, Костадинъ Боневъ, Стоянъ Тодоровъ, Христо Байчевъ, Георги Христовъ, Ганчо Миневъ, Димитър Георгиевъ, Василъ Миневъ, Петър Дойчевъ, Димо Райчевъ, Илия Петровъ по 5 лв., Станъ Драгановъ 3 лв.

с. Ср. Чамурлий

Иванъ К. Кочевъ, Желю Г. Держенджиевъ, Д. Г. Держенджиевъ, Тоню х. Богдановъ по 5 лв., Иванъ Христовъ 2 лв., Иванъ Йорганевъ 1 лв.

с. Гол. Чамурлий

Петър Митевъ 30 лв., Иванъ Матевъ 10 лв., Гочо Калевъ, Хасанъ Юмеровъ и Ахмедъ Ибраимовъ по 5 лв., Тодоръ Кочевъ, Танахъ Казаковъ, Атанасъ Желевъ, Атанасъ и Добра Вичевъ, Юрд Костадиновъ по 2 лв., Матей Вичевъ 125 лв., Калю Гочевъ, Колю Георгиевъ и Тодоръ Митевъ по 1 лв.

Всичко 68625

Отъ бр. 96 8147102

А всичко лв. 8215728

Списъкът

на завърналите се, отъ Молдова отвлѣчени добруджанци

с. Абдемиръ (силестренско).

277. Милковъ Езю 10 г., 278. Милковъ Георги 3 г., 279. Милкова Ивана 8 г., 280. Милкова Мария 6 г., 281. Милкова Гергина 20 г., 282. Милкова Рада 2 г., 283. Минчевъ Колю 55 г., 284. Минчева Пауна 55 г., 285. Минчевъ Атанасъ 15 г., 286. Минчевъ Маринъ 13 г., 287. Маринова Мария 38 г., 288. Маринова злата 10 г., 289. Маринова пауна 4 г., 290. Мариновъ атанасъ 8 г., 291. минчева петра 35 г., 292. минчева крѣстина 13 г., 293. минчева иордана 11 г., 294. минчева калпа 6 г., 295. минчевъ петъръ 15 г., 296. минчевъ нейко 9 г., 297. минчевъ маринъ 2, 298. Маринова нота 34 г., 299. Маринова марина 12 г., 300. Маринова изана 7 г., 301. Маринова крѣстина 1/2 г., 302. Маринова ангела 1 год., 303. Мариновъ димо 4 г., 304. Мариновъ педѣлчо 2 г., 305. Митевъ нито 46 г., 306. Митевъ цѣта 45 г., 307. Митевъ митю 13 год., 308. Митевъ крѣстина 11 год., 309. Митева Стояна 2 г., 310. Начевъ георги 68 г., 311. Начева дѣна 32 год., 312. Начевъ колю 13 г., 313. Недѣлчевъ тодора 30 г., 314. Недѣлчева ивана 11 г., 315. Недѣлчева мария 8 г., 316. Недѣлчевъ велико 3 год., 317. Пѣва пѣна 59 год., 318. Пеева иордана 12 г., 319. Пеевъ пѣво 8 год., 320. Пеева гана 28 г., 321. Пеева пѣна 2 г., 322. Недѣлчевъ пѣна 39 г., 323. Недѣлчева калпа 16 год., 324. Недѣлчева петра 18 год., 325. Недѣлчевъ иорданъ 6 г., 326. Недѣлчевъ маринъ 2 г., 327. Пеева иколина 59 г., 328. Пеева атанаса 13 г., 329. Пеева александра 10 год., 330. Пеева дѣна 28 год., 331. Орманджиевъ георги 65 г., 332. Орманджиева куна 65 г., 333. Орманджиева вѣста 20 год., 334. Орманджиева петра 18 г., 335. Орманджиева яна 14 г.

Слѣдз.